

ת"פ 52709/10 - מדינת ישראל, ייחידת תביעות ירושלים - עוזר ר' ישן נגד יונתן מיזל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14-10-52709 מדינת ישראל נ' מיזל
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל ייחידת תביעות ירושלים - עוזר
ר' ישן

המאשימה

נגד

יונתן מיזל על-ידי ב"כ עוזר פריד
הנאשם

הכרעת דין

מצאת לי הזכות את הנאשם מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט מן העבירה של החזקת סכין בה החלטתי להרשען.

רקע

1. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של הריגה של בעל חיים או היזק לו, לפי סעיף 451 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"); החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ואיוומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כפי הנטען, ביום 5.12.13 ذكر הנאשם למומת את כלבם של המתלונים, בני הזוג סקריה, שהייתה קשורה בחצר המתלונים. הנאשם עשה זאת באמצעות סכין "קומנדו" הניתנת לקיבוע באורך של 15 ס"מ. כנראהו המתוונים למקומם אוים עליהם הנאשם, בעודו אווח בסכין, כי רצח גם אותם.

המחלוקה

2. אשר לעבירה המרכזיית, של הריגת בעל חיים, מתמקדת המחלוקת שבין הצדדים בשאלת האם הנסיבות בהן בוצעה המתת הכלבה עלות כדי הגנה עצמית. הנאשם אישר כי המיית את הכלבה, אף טען כי הכלבה שהתה מחוץ לבית המתלונים כשהיא משוחררת ותקפה אותו בנשיכות עד כדי סיכון של ממש לגופה, ועל כן נאלץ לזכרה. המאשימה, מנגד, טענה כי אין לקבל את גרסת הנאשם, כי הכלבה הייתה קשורה וכי לא עומד לנאשם הסיג הנדן.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

.3. אשר לעבירות החזקת הסכין, הנאשם אישר כי החזיק בסכין. עם זאת נטען בסיכון ההגנה כי החזקת הסכין הייתה לצרכי הגנה מפני כלבים מהוות "מטרה כשרה" ולחופין כי יש להימנע מהרשעת הנאשם בעבירה זו. אשר לעבירות האיוומים, הבהיר הנאשם כי אין על המתלוונים.

דין

חלק ראשון: המתת הכלבה פרק העובדות - גרסת הנאשם

.4. האירוע הנדון התרחש בשעת ערב, כאשר הנאשם היה העד האנושי היחיד לעיקר ההתרחשות. מכאן חשיבותה של עדותו, והכרח בבחינה קפדנית שלה על מנת להכריע האם מדובר בגרסתאמת, או שמא בדברי צב שטרתם להתחמק מאחריות.

בחינה זו מעלה כי יש לקבל את תיאורי הנאשם. אלה נמסרו بصورة אמינה, מפורטת וישראל, תוך ירידת פרטים הקטנים והמחשה חזורת ונשנית שבוצעה ביזמת הנאשם של ההתרחשות באמצעות תנועות ידיים וגוף (לרובות שכיבה על הקרקע במהלך העדות כדי להציג את התנוחה בה שהה). התרשםתי כי מדובר בשיקוף של זיכרון חי מארוע אמיתי, ולא בגרסה שנטוותה בדייעבד. זאת ועוד, כפי שיפורט בהמשך גרסתו של הנאשם נתמכת במספר ראיות חיצונית בעליות משקל. מנגד, לא הציגה המאשימה ראיות בעלות משקל דומה שיסטרו את גרסתו. כל אלה מביאים למסקנה, כי הנאשם תיאר את ההתרחשות מושא האישום כהוותיתה.

.5. הנאשם סיפר בעדותו כיצד טיל עם שני כלבותיו, אחת לבנה ואחת חומה, בערב האירוע. דבר בשעת חשכה והאזור הנדון היה חשוך מאד, אך הנאשם הסטייע בפנס ראש. משומש שחש ברע החליט ל��ר את הטויל ולצעוד חזרה לבתו דרך שביל העובר ליד ביתם של המתלוונים, הגם שב吃过 ניסה להתרחק מהם משום שכלבותיו הותקפו במקומם בידי כלב אחר (פ/46 ש' 20). כשהתקרב לבית "אני רואה מהצד כלב שמתקרב אליו. הכלב ממשיך להתקרב ואני כל החיים עם כלבים, הוא היה חשוך כהה, הוא עשה לי شيئا' כהה, והפרווה עומדת" (פ/46 ש' 24). דובר בכלבה הנזכרת בכתב האישום (להלן "הכלבה"). הנאשם ציין שראה כי הכלבה לא הייתה קשורה, נתן עליו עמד גם בחיקירתו הנגדית (פ/59). הוא הדגים כיצד התקרבה לעברו ולבסוף כלבוטיו שגופה מתקסח ב"סימן של אגרסיביות". הנאשם חשש "הלב שלו" מתחילה לדפק כהה" וזו לאחר שהוא אוחז ברצעות של שני כלבותיו ואומר לכלבה "לא להתקרב, לא לוזד אנחנו יוצאים אנחנו יוצאים". זו המשיכה להתקרב כששינה חשופות ונמהה לעבר הנאשם. לפטע "הוא קפץ עליינו" (הנתן נקט בעדותו לשון זכר בתיאיחס לכלבה) וניסתה לתקוף את כלבתו הלבנה של הנאשם. הוא ניסה לחוץ בינהן שאז הכלבה קופצת עליו כששתי רגלייה הקדמיות נוגעות בו "אני כמעט נפלתי. הוא המשיך, הוא חיפש לי נראה לי דרך לתפוס את אחד הכלבים. אני זוכר זה היה כמו ריקוד, אני עושה מאמץ, אני עושה השטדות להגן על הכלבים". במקביל קרא הנאשם לעזרה לכיוון בית המתלוונים, אך איש לא הגיע. הנאשם ניסה להתחמק מן הכלבה שהמשיכה בניסיונות לתקוף את כלבוטיו עלייה גונן, ואז נפל לרצפה "זה היה הזמן שאני קיבלתי נשיכה, הנשיכות הראשונית. מצבע על כפות הידיים". הנאשם הציג בפני צלחות שנותרו על כפות ידיי מן הנשיכות (פ/47 ש' 23-25), והדגים בשכיבה את מנח גופו כאשר ניסה להתגונן בפני הכלבה התקופת באמצעות רגליו ובמקביל חיבק את כלבתו כדי לגונן עליה. בשלב מסוים הצליח לעמוד והמשיך בניסיונות להתחמק מהכלבה כשהוא אוחז ברצעות של כלבוטיו " אנחנו עושים אחרת, אחרת אחרת, כהה וככה וככה לכל כיוון" (פ/47 ש' 30). אלא שתשומת לבה של הכלבה, שעד אותה שלב ניסתה להגיע לכלבוטיו, הוסטה לעבר הנאשם עצמו "הכלב הסתכל עלי" וכל האנרגיה, כל

המאיץ של הכלב היה לכיוון שלי. הכלב בשלב זה ניסה להפוץ שוב פעם עלי, אני קיבלתי עוד נשיכות ביד - מצביע על האמה" (פ/48 ש' 1-2). הנאשם תיאר והדגים כיצד נפל שוב לקרקע בעוד שהכלבה מתקרבת לכיוון פניו, וכי ציסעה פניו בשתי ידיו משום שסביר שהכלבה "רוצה לתפוס לי בפנים או גרון או משה זהה". לאורך האירוע כלו קרא לעזרה, ללא הועיל. בשלב מסוים השתחררה אחת מכלבותיו ונמלטה. הנאשם הוסיף לתאר ולהדגים כיצד, בזמן זה, ניצבה הכלבה מעליו בעודו שוכב לאחר הרקע, כשהראשה קרוב לפניו שאז נשכה את ידו ונותרה אוחצת ביד באמצעות פיה ומטלטלת את היד לצדדים "לא יכולתי להוציא את היד, הלב שלי דופק, אין לי אנרגיה, אין לי כלום. אני לא יכול להמשיך ולהתגנד ככה. אני חשבתי באותו זמן שהוא אני אתעלף או אני עברור התקף לב..." (פ/48 ש' 13-15). במצב זה, כך הוסיף לתאר ולהדגים, פתח הנאשם בידו הימנית את נרתיק הסכין שהיא על מתנו הימנית, ובתגובה יד כלפי שמאל נעה את הסכין בצלעותיה של הכלבה. אז הרפה מן האחיזה בסכין, וזה נותרה בגופה של הכלבה. הנאשם הוסיף לתאר כיצד הכלבה המשיכה להתקרב אליו "עם השנינים" משך 4-5 דקות בעודו נסוג לאחר הרקע, עד שהחלה להתמוטט.

6. תיאורי של הנאשם היו מוחשיים ואמינים. הדבר בולט בכך העובדה שלשליטהו של הנאשם בשפה העברית אינה שלמה ולעתים התקשה למצאו את המילים המתאימות לביטוי מדויק. למרות זאת הציג תיאור מדויקדק, חד וחיווילו בהדגמות. בעודתו בלילה הירידה לפרטיהם, באופן המתישב עם שחזור אותנטי של אירוע אמיתי. לצד מעשי במהלך האירוע הוסיף ותיאר את הרגשות שחש, בדגש על החשש לו ולכלבותיו, על רגעי האימה לנוכח המתקפה ועל סערת הרגשות שחש עם דקירות הכלבה ונפילתה ארצה "אני היית ככה, אני לא זמתי כמה דקות עד הלב שלי אני חשבתי שהלב עומד להתפוצץ היה לי חלש וכמעט כמו שאני אמרתי בהתחלה שהייתי בשוק ברגע שאני ראייתי הכלב לא קשור הייתי בשוק פי ארבע, פי חמיש בשלה זהה. אני לא זמתי הייתי בשוק" (פ/48 ש' 26-28). גם לאחר שכבלתו שקדם לכך נמלטה התקרבה והוא התרומות מהrekע ואחז ברכזונות של שתי כלבותיו המשיך לעמוד "ככה - מדגים ידיים פרושות לצדדים, שתיים עד ארבע דקות, הראש לי מסתובב, בשלב זהה אני שואל את עצמי אם זה היה חלום, אם זה סיוט שהוא צזה ופתחום אני לאט לאט חזרתי לעצמי" (שם, ש' 29-31). בהמשך, כך סיפר הנאשם, הוציא את הסכין מגוף הכלבה, ומוביל לנקוטה החזירה לנרתיק, ניגש לבית המתלוננים ודפק מספר פעמים בדלת, אך לא נענה. אז ניגש לבית השכן אורי, דפק וכשאמו של אורי פתחה סיפר לה שכבלת השכנים תקפה אותו וכי ذكر אותה בלילה ברירה והוא חשב שהמית אותה, וביקש להזמין משטרה. אורי ואביו יצאו עמו החוצה, כשהאב ניגש לבית המתלוננים ובשלב מסוים נעלם מעיניו הנאשם. בחולף זמן ראה מספר אנשים שהתגדרו סביב גופת הכלבה ושמע צעקות "מי עשה את זה". בום של המתלוננים התקרב לנאשם, קילו ואים עליו. הנאשם חזר ואמר לנוכחים שהותקף וכי לא הייתה לו ברירה. כשהגיעו שוטר מסר לו שדקר את הכלב, הרים ידיו ואמר לשוטר כי הסcin בנורתיק שלצד גופו (פ/49-50).

7. עדותו של הנאשם לא רק הותירה רושם מהימן וכלה סימני אמת בולטים, אלא אף נתמכת בראיות נוספות. אלה יפורטו עתה.

ראיות התומכות בתיאורי הנאשם

8. מישור ראשון של ראיות המתישבות עם גרסת הנאשם ומפריכות את זו של התביעה מצוי בתמונות שצולמו בסמוך לאירוע. הוגש מקבץ תמונות של זירת ההתרחשויות (ת/1 וכן דיסק תמונות). לסייע בפיענוח התמונות יצוין, כי מן העדויות עליה תיאור אחד לפחות לפי הכלבה החזקת בידי המתלוננים לצורך שבירה על חיבורם הנמצא מצדיו הימני של שביל. מצדיו השמאלי של השביל מצוי בית משפט סקרה, בעלי הכלב.

(למשל עדות אורי ליסטוקין, פ/25; עדות דוד סקרה; עדות גל סקרה). בתמונות 1 ו-2 נראית המלונה של הכלבה שנמצאה בחניון האמור, ומשמאלו לה גדר מחומר קל שחצצה בין החניון לבין השביל (להלן: "הגדר"). בתמונות נוספות נראית גופת הכלבה, שכובה על השביל (כלומר: מצדה השמאלי של הגדר).

9. עיון בתמונות מביא למסקנה, לפיה באירוע הנדון הכלבה שוטטה ללא מפיעע, כשaina קשורה. להנחתת מסקנה זו אצין, ראשית, כי מתיירוי של בעל הכלבה דוד סקרה (פ/19) עלה כי נהג לקשור את הכלבה באמצעות שרשרת שלקצתה שלה חובר אביזר קפיצי ("קליפס") המאפשר חיבור של שרשרת לקולר שלצווארה של הכלבה. הקליפס נראה לאחר האירוע בתמונות (2 ו-3) כשהוא מונח על הקרקע במרחיק מן הכלבה, בקרבה לגדר מצדיה הפנימי (צד החניון והמלונה), ומוחבר עדין לקצה השרשרת אשר נמשכת לכיוונה הכללי של המלונה. גופת הכלבה, כעולה מן התמונות, מצויה מספר מטרים ממשם, מצדיה השמאלי של הגדר. מספר עדימס סיפורו, כי השרשרת באמצעות נהג מר סקרה לקשור את הכלבה לא הייתה ארוכה מספיק כדי להגיע למקום הגוף, כך שהכלבה לא יכולה היהה להגיע למקום בו היא נראית בתמונות, על גבי השביל, כשהיא קשורה באוותה שרשרת (ראו עדויות דוד סקרה בפ/16; אורי ליסטוקין בפ/23 ש' 21; דוד ליסטוקין בפ/36 ש' 5; אורי ליסטוקין בפ/26 ש' 14).

10. המסקנה העולה מכך היא כי הכלבה נפטרה, כשaina קשורה ברצואה. הדבר תומך בתיאורי הנאשם כי הכלבה הייתה משוחררת עת התנפלה על כלבותו ובהמשך עליו. צוין כי הנאשם טען שהעימות עם הכלבה התרחש על גבי השביל, משמאלו לגדר האמורה (פ/62), באופן המתישב עם מיקומה של גופת הכלבה נראית בתמונות. כאמור, הכלבה לא יכולה היהה הגיעו למקום זה כשהיא קשורה. זאת ועוד, לא בסיס הסבר הגיוני אחר למצאים הנראים בתמונות כמתואר לעיל:

בဟדר הוכחה לנוכחות בזמן העימות או קרוב לפניו של אדם אחר, עשויו היה לשחרר את הכלבה מן השרשרת, הרי שישנן שתי אפשרויות: כי הכלבה הייתה משוחררת טרם העימות עם הנאשם וכלבותו, או שהנאשם שחרר אותה במהלך העימות, ככלומר נגע אליה בעודו מטייל עם כלבותו, שיחרר אותה וdkר אותה, ולחולופין ذكر את הכלבה בעודה קשורה אז התיר את הרצואה.

לאפשרויות אלה אין כל אחיזה בראיות, ואין כל סיבה נראית לעין כי הנאשם יתנהג כך. מדובר באדם אוהב כלבים, שמספר בעדותו, בציורו תמונות, כי מגיל צעיר הוא מגדל כלבים ואף הציג כתבות פרי עטו בנושא כלבים, שפורסמו בעיתונות. באירוע הנדון טיל עם שני כלבותו, עליו סיפור כי אימץ לאחר שמצא אותן במצבן מצוקה, וניכר היה מדבריו כי הוא אכן מודע לכך. לא התרשם כי הנאשם חיפש עימותים עם כלבים זרים, אלא להיפך: כי ביקש להתרחק מעימותים שכאלה. על רקע כל אלה, קשה לקבל כי במהלך הטויל עם שני כלבותו החליט הנאשם לפתע לגשת לכלבה זורה וקשורה, ذكر אותה אז שחרורה מהרצואה, ולחולופין שחרורה אז ذكر אותה. תרחישים אלה גם אינם מתישבים עם יתר הראיות שתפורטנה בהמשך, ובهن ראיות לפיהן הנאשם ננשך מספר פעמים ונפגע במהלך האירוע.

11. לא נעלם מעני כי עדים רבים מסרו שהמלונאים נהגו להחזיק את הכלבה האמורה כשהיא קשורה בשרשראת (למשל גל סקרה פ/13, אורי ליסטוקין פ/26, אורי ליסטוקין פ/23), וחילקם ראה אותה קשורה זמן מה לפני ההתרחשויות הנدونה (יששכר שושן פ/8, דוד סקרה פ/18). משלא מדובר בעדים לאירוע עצמו, אין בקשר לשנות מן המסקנות המתתקבלות מהראיות עליו עמדתי לעיל. תכן שכלב יוחזק דרך כלל כשהוא קשור, אך באירוע ספציפי ישחרר או ישוחרר מן הכבילה.

12. בשולי הדברים אצין כי מתוך 3 בת/1, ובפרט מהתבוננות בה על מסך המחשב תוך הגדלתה באמצעות

קובץ התמונה שהוגש על גבי דיסק (קובץ 20012_DSC), נראה כי הלשונית הקפיצית של ה"קליפס" שמשה לקשרת הכלבה עקומה. אפשר כי הדבר מספק הסבר כיצד השחרורה הכלבה, גם שמר סקרה שלל זאת בעדות. בין אם אפשר זו נכונה ובין אם לאו, הנתונים הקיימים מראים כי הכלבה הייתה משוחררת באירוע הנדון.

13. תמייה נוספת לגרסת הנאשם אודוט מתקפה בידי הכלבה ומאבק שככל נפלתו לארץ, ניסיונות התגוננות ומספר נשיכות, מצוי בראיות אודוט מצבו בסמוך לאחר האירוע. דבר במצב נסער, כשעל הנאשם חבלות, סימני דם ובוץ, וקרעים בגבديו.

הדבר עולה, תחילה, מתמונות נוספות שהוגשו, של חבלות על גופו של הנאשם (נ/1 ו-נ/2) אשר צולמו בסמוך לאירוע. הנאשם נחבל במצחו, באופן המתישב עם תיאורו כי במהלך תקיפתו בידי הכלבה הוא נפל לקרקע (שהחרת קשה להסביר כיצד הצלחה הכלבה הגיע לגובה מצחו של אדם בוגר). עוד תועדו חבלות על כפות ידיו ואמת היד המתישבות עם תיאורי המאבק וטענותיו כי ננשר מספר פעמים בידי הכלבה טרם דקירתה. אפנה גם לדוח הפעולה של השוטר רפאל עוד שהגיע לאירוע, וכתב כי ראה על ידיו של הנאשם "סימני פצעה רבים כמו כן במצחו של החשוד יש פצעה" וכי בגדיו "מלאים בבוץ וסימני דם" (ת/4). במסמכי חדר המין בו טופל הנאשם לאחר האירוע צוין בין היתר כי הנאשם היה "חובל ושרוט, בגדיו מלאים כתמי דם" (ת/7). גם החוקר פנחס לו סיפור כי החליט לצלם את הג'קט שלבש הנאשם משומם שהיה מלוכלך בדם ובוץ והוא קרוע (פ/42 ש' 25, תמונה נ/3). העובדה שכל אוטם אנשים שפגשו ב הנאשם לאחר האירוע מצאו לציין את הופעתו ופצעותיו מעידה, כי מדובר באלמנטים בולטים. כפי שצוין לעיל, הנאשם אף הראה בדיון צלקות אשר מתישבות עם תמונות החבלה האמורתי וטענותיו כי ננשר בידי הכלבה.

14. מצבו של הנאשם סמוך לאחר האירוע תואר גם בעדותו של אורן ליסטוקין (להלן "אורן"). דבר בעדות ישירה וכן, מצדיו של מי שאינו מעורב באירוע ואין לו סיבה למסור דבריו כזב. הן הנאשם והן אורן סיפרו כי אין בהםים יחסים קרובים, והיכרותם שטחית כך שאין בנמצא סיבה כי אורן ינסה לגונן, בדבריו שקר, על הנאשם (ה הנאשם פ/60 ש' 28, אורן פ/25 ש' 17). אני מוצא את עדותו של אורן מהימנה.

אורן מסר כי בערב האירוע הנאשם דפק על דלת ביתו, אמרו אבו פתחו והוא ראה זאת. הנאשם היה "עם בוץ מלוכלך" וביקש "זמןינו לי בבקשת משטרת" (פ/24). אורן שאל את הנאשם מהו אירוע זהה השיב "הרגתי אותו לא להיות ליריה" והסביר שהמית את הכלב של השכן. אורן התקשר למשטרה ושב עם הנאשם מחוץ לביתו "חיכינו למשטרה". כל הזמן הוא אמר לי לא הייתה לי ברירה, לא הייתה לי ברירה". לתיאורו של אורן אודות המשך ההתרחשות אתייחס בהמשך.

אף אביו של אורן, דוד ליסטוקין, העיד כי לשמע נקשות ועם פתיחת הדלת ראה את הנאשם רודע וחיוור כשעל ידיו ועל הג'קט שלבש סימני דם, וכי הנאשם אמר שישחט את הכלבה וביקש להזמין משטרת (פ/33, פ/35). בדומה העידה אמו של אורן, אתי ליסטוקין, כי הנאשם כאשר התడפק על דלתם נראתה "מבוהל, חיור. הוא היה מלוכלך עם בוץ ודם על המכנסיים" (פ/21 ש' 16). העודה, המתגוררת בסמוך לבית משפטת סקרה, סיפרה עוד שהכלבה הנדונה הייתה גדולה ומאיימת, גם שהייתה "טובה" (שם, ש' 23). בהקשר זה אזכיר שגם בעלת הכלב, גב' סקרה שלעדותה אדרש בהמשך, סיפה שהכלבה הייתה בעלת "מראה חזותי מאים. קווקזים זה כלבים גדולים, היא הייתה כלבה טובה ומשחקת עם הילדים שלי, מעולם לא תקפה" (פ/27).

15. מצבו של הנאשם לאחר האירוע, הן מבחינת חזותו והן מבחינת התבטאויו באזני העדים וסערת הרגשות שהפגין, תומכים בתיאור ההתרחשות על ידו כמתואר לעיל. עובדת יותנו פצע ו מגואל בדם ובגדיו קרועים

ומוליכים בבוז מתישבת עם תיאורו את העימות עם הכלבה, לרבות נפילתו לקרקע והנשיכות שספג.

יש לציין כי תיאורי התנהלותו של הנאשם לאחר האירוע רלבנטיים לא רק מבחינת מצבו הרגשי והפיזי, אלא גם כאלמנט נוסף השולל את האפשרות שהמית מיזמתו את הכלבה, מבלתי שנשקפה לו כל סכנה. אפשרות זו לא מתישבת עם התנהלותו של הנאשם מיד לאחר האירוע הסוער. במקרה להימלט, להחליף את גדי או להסתיר את הסיכון, המקום הראשון אליו הגיע הנאשם לפי עדותו הוא ביתו בו מתגוררים בעלייה של הכלבה, ודפק שוב ושוב בשער (פ/49 ש' 4-5). למשל נערה, פנה למשחת ליסטוקין, חיוור ורועד, וביקש להזמין משטרת תור שהוא חוזר ומוסר כי המת את הכלבה בלילה ברירה (פ/49 ועדויות בני המשפחה עליון עמדתי לעיל).

אני מקבל אפשרות שהוצאה או נרמזה בסיכון התביעה, לפיה הנאשם נהג כפי שנagara ממשם שהיה מצולם במקום (שבפועל לא עבדו) והוא חשש שצולם. אין כל ראייה כי הנאשם ראה מצולמות במקום, שכן אם היה חשוך ביותר עד שהנתן נדרש להשתמש בפנס ראש. לא הוכח מיקום המצולמות, באופן שהייתהאפשר לנאמן לדעת על קיומן. ישכר שושן, חבר של בני משפחת סקרה שלעדות אדרש בהמשך, מסר שהיתה מצולמה אחת ואף הוא לא ידע לבדוק היכן הוצאה (פ/10-9). האפשרות האמורה היא אפוא בגדר ספקולציה שלא הוכחה או בוררה, ולא ניתן לקבללה. היא אף סותרת את מזה התביעה: שהריה, אם הנאשם הבוחן במצולמות, מדוע שייגש לכלבה בעודה קשורה וידקור אותה למונות לעיני המצולמות? נותרנו אפוא עם התנהגות של הנאשם לאחר המתת הכלבה המתישבת עם זו של אדם שפועל בלילה ברירה, אשר מבקש מיזמתו לקרוא למשטרה והוא פצע, נסער והלום.

16. לבסוף, תיאורי הנאשם הולמים גם את מיקום הדקירה על גבי גופת הכלבה. הנאשם סיפר והדגים כיצד, בעת שהיא שכוב בגבו על הקרקע כשהכלבה ניצבת מעליו ותקפתו אותו, השתמש בידו הימנית כדי לשולף את הסיכון מהנרתיק שהוא צמוד למותן ימין שלו, ובתגובה כלפי שמאל ذكر את הכלבה. השוטר איל לוי תיאר, בזיכרון ת/8, את המיקום של דקירת הכלבה אותו ראה על גופתה וציין כי החתק היה "באזור חזזה שמאל של הכלב". גם תמונות גופת הכלבה (ת/1 תМОנות 7-5) מציגות את מיקום הפגיעה האמור. המיקום הולם את דקירתה של הכלבה מצד גופה, מצד שמאל. זהו גובה נמוך יחסית לגובהו של אדם עומדים, ועל כן מתישב עם תיאורו האמור של הנאשם דקירה בעודו מצוי על הקרקע בצד מצלוד לכלבה.

17. כל אלה תומכים בגרסת הנאשם ומחייבים לקבללה. הן עדותו בפני עצמה, על דרך מסירתה והפירוט שבה, והן התאימה למכלול הראיות, מציגים תיאור מהימן.

התוצאות כנגד מהימנות הנאשם

18. נתתי דעתך לנחותים ולפערים בעדות הנאשם עליהם הצבעה התביעה, בניסיון לערעער את אמינות גרסתו של הנאשם. אני מקבל ניסיון זה. אפרט:

19. הנאשם העיד שכחודש לפני האירוע כלבה אחרת של משפחת סקרה (שבוסס כי גידלה מספר כלבים) התנפלה על אחת מכלבותיו, שנמלטה ובהמשך חזרה לביתו כשהיא נשוכה. הנאשם טען ששוחח עם מר סקרה ובנו, שהתנצלו (פ/51-52). אני סבור שמדובר בדברי צב. הנאשם הסביר כי לא התלוון על האירוע משום שלא רצה לגרום למתלוונים "בעוית" עם העירייה והסתפק בכך שהמתלוון מסר לו שהכלבה מחוסנת, וכי לא לחת את כלבתו הנשוכה לוטרינר מושם שהסתפק בניקוי הפגיעה ובהעדר כסף לשלם עבור הטיפול. התרשםתי שמדובר בהסבירים אוטנטיים ומתקיים על הדעת. אני ערך לכך שמר סקרה הכחיש את השיחה עם הנאשם, אך כפי שיפורט בהמשך אני מתקשה יותר לקבוע ממצאים על סמך עדויות המתלוונים.

20. הتبיעה הצבעה על כך שהנאשם טען למספר אירועים קודמים בהם נוצר "עימות" בין לבון כלבים. לצד האירוע הנזכר לעיל הקשור בכלבה אחרת של המתלוננים, סיפור שכשנה קודם لكن כלב השתולל עת הנאשם טיל באזור הר חומה; והוסיף סיפור על מקרה שהתרחש כשבועיים לפני האירועמושא האישום בופגש, במהלך טיל עם כלבותיו, בכלב מסווג אמסטף שניהם עברו הכלבות, והנאשם זرك לעברו ابن שאז הכלב נמלט (פ/52, פ/57. ראו גם פ/53). אין סבור כי מדובר בריבוי של אירועים, וכי יש בו ליצור רושם לפיו הנאשם בודה מלבו עימותים מעין אלה או להשဖיע על אמינות גרסתו. זאת, בפרט, נוכח ההבדלים הניכרים בין האירועים הננספים שתיאר, ובין תיאורו את האירועמושא האישום.

21. עוד הוזכר כי הנאשם היה באירוע עם שתי כלבותיו. הנאשם הסביר כי אחת הכלבות הייתה מבוגרת, והשנייה חוותה טראומות בעבר ומתקשה לגונן על עצמה (פ/54 ש' 13-14). הוגשה תמונה של אחת הכלבות (נ/7), המציגה כלבה שאין לה גודלה. עוד הוצגו, כמפורט לעיל, ראיות לפיה הכלבה שנרגזה הייתה גדולה ובעל חזות מאימת, ויזכר כי משפטת סקרה החזיקה את הכלבה לצרכי שמירה. בנסיבות אלה אין סבור כי העובדה שהנאשם ששה בזמן העימות עם כלבונו שלolta את גרסתו או פוגמת בהערכת הסיכון שנשקף לו בעת שהגיב בדיקת הכלבה.

22. הוצגו פערים מסוימים בין תשובות הנאשם בחקירהו במשטרה לבין עדותם בבית המשפט. לא התרשםתי כי מדובר בסוגיות שבמהות, שיש בהן להביא למסקנה לפיה הנאשם מסר דברי שקר. המדובר בפערים ספורים שאינם חריגים מגדיר הבדלים שעשוים להתעורר בשים לב לטיבו הסוער והдинמי של העימות עם הכלבה, לשוני שבין חקירת משטרת ומסירת עדות, ולכך שהנאשם נחקר בדצמבר 2013 והעד בבית המשפט בינוואר 2016. כך בדבר השאלה אם הנאשם נפל ארצה פעם או פעמיים במהלך האירוע; העובדה שהודעתו ת/3 לא הזכיר כי כלבונו ברחה תוך כדי העימות; או בדבר אמרתו בהודעתו האמורה, לפיה ננשר בידי הכלבה כאשר רק בהמשך הודעה סיפר כי נפל ארצה, בעוד שבבית המשפט סיפר שהפילה אותה לפני לפני שנשכה אותה" (פ/54 ש' 21).

23. עוד ביקשה הتبיעה ליחס משקל לאמירת העדים משפחחת ליסטוקין לפיה, כאשר הנאשם צלצל בטלתם, הוא אמר להם "שחתתי את הכלב". הנאשם שלל כי השתמש בפועל זה והוסיף שכלל לא הכיר אותו "אני לא ידעת את המילה. אני בן אדם דתי אני יודע שיש שוחט אני יודע שיש שחיטה שלبشر, אבל להגיד את הפעול (מדוברanganlit) לא אמרתי" (פ/60). בחניתי את הראות לעניין זה, ואני סבור שהטענה לפיה אמר "שחתתי" לא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכל מקום אינה מעלה או מורידה.

הספק נגע, ראשית, להתרשותי במהלך עדותו של הנאשם מדרגת שליטתו בשפה העברית, כאשר לא אחת "חיפה" את המילה המתאימה לדבר המתישב עם טענתו שצוטטה לעיל. שנית, נגע הספק לכך שעדי הتبיעה משפחחת ליסטוקין, באזנים נאמרה האמרה הרלבנטית, לא הציגו גרסה אחידה בנושא זה. אורו העיד תחילת שהנאשם אמר "הרgett" אותו לא הייתה לי ברירה" וכאשר הוזג בפניו שבחקייתו מסר שהנאשם אמר "שחתתי" השיב שאנו יכול לעמוד מאחרוי אמירה זו "אני לא יכול להבטיח את זה. הוא אמר או הרgett או רצתתי או שחתתי, איזה שהיא מילה רעה" (פ/24. ראו גם פ/26 ש' 20). אמן שני הורי מסרו שהנאשם אמר "שחתתי" (את ליסטוקין פ/21, דוד ליסטוקין פ/35), אך בעדותו של אורו יש לערער את האפשרות לקבוע כי כך נאמר מעל לספק.

חשוב מכך, אף אם היו ראיות להראות מעל לספק כי הנאשם השתמש בפועל "לשחות", אין בכך די לבסס את עמדת הتبיעה. זאת, משלפי העדויות אמר באותה נשימה לבני משפחחת ליסטוקין כי המית את הכלבה בלית ברירה. אורו, למשל, סיפר כי הן כאשר ניצב בפתח דלתם והן במהלך המתנה למשטרה, הנאשם "כל הזמן

ראשית-הודאה בהמתת הכלבה שלא בנסיבות של הגנה עצמית.

על מצבו הרפואי של הנאשם

24. באמדן תחשותיו של הנאשם באירוע וכנות טענותיו יש לשקל אלמנט נוסף. עניינו במצבו הרפואי של הנאשם, הסובל מליקויים לא שגרתיים הקשורים בין היתר בחולשת המערכת החיסונית ועל כן מגלה רגשות יתרה לזריזומים ולפצעיות. בשל צנעת הפרט לא אפרט את האבחנות המדיקות, ואסתפק בהפנייה למכתבו של האימונולוג פרופ' עציוני נ/5; למסמכים הרפואיים ת/7; לתיאורי הנאשם בפ/45 אודות שריטה קלה שיצרה זיהום עד כדי חש לרגלו; ולטיכום מחלת שרשמה ד"ר גולדשטייט מן המרפא ההמטולוגית בהדסה עין-כרם שהוגש כחלק מנ/6. הנאשם הופיע לישיבות בית המשפט ומסר עדותנו כshedrei נשימתו מכוסים במסכה רפואית, ולאורך הישיבות חזר והשתעל. באירוע הנדון, קר העיד, חס ברע "שלושה ימים אני לא מרגיש טוב, דלקת בגרון וגם בחזה ועם אנטיביוטיקה" (פ/46 ש' 16).

25. גם שהמצב הרפואי בפני עצמו מוכיח את אמיתיties גרסתו של הנאשם, הרי שאינו סביר כי יש בו לתמוך בה. אני סבור כי היותו של הנאשם פגיע במיוחד בברמה האובייקטיבית מחזקת את הרושם לכנוט טענתו בדבר החשש הניכר אותו חש בזמן האירוע, אל מול הכלבה התקפת ונושכת אותו. גם אדם בריא לחלוין יחשוש לפגיעה של ממש אל מול מתקפה שכזו, ועל אחת כמה וכמה מי שמחזיק ברגישויות חריגות מן הסוג האמור.

סיכום ממצאי העבודה

26. אני מקבל את תיאורי העובדים של הנאם אודות התפתחות האירוע והתרחשותו. אני קובל עם הנאם טיל עם כלבוינו בסמוך לבית המתלוננים, בבחכה, עת הבחין בכלבה הנדונה שהייתה משוחררת מן הרצועה ושוטטה מחוץ לבית המתלוננים. הכלבה התקרבה, נהמה לעבר כלבוינו של הנאם וניסתה לתקוף אותו. הנאם ניסה לגונן עליו כשהוא אוחז ברצעות של כלבוינו וקורא לעזרה. ניסיונות התקיפה מצד הכלבה המשיכו, וככללו גם התקיפה של הנאם. בשלב מסוים הופל הנאם בידי הכלבה אריצה וננשך על ידה. הנאם הצליח לעמוד על רגליו והמשיך בניסיונות להתחמק מהכלבה, תוך שהוא אוחז ברצעות של כלבוינו, זו לאחריה ולצדדים והמשיך לקורא לעזרה. הכלבה, מצדה, המשיכה בתקיפת הנאם ובשלב מסוים קופזה על הנאם, נשכה אותו שוב והוא נפל לקרקע בשנית. כשהוא שוכב בגבו על הקרקע, המשיכה הכלבה במתקפה כשהיא מתקרבת לכיוון פניו של הנאם. הנאם סבר שהכלבה מנסה לנשוך בפניו או בגרונו, והתגונן באמצעות כיסוי פניו בידיו. אחת מכלבוינו השתחררה ונמלטה, ואילו הכלבה התוקפת, כשהיא ניצבת מעל הנאם, נשכה אותו שוב בידו השמאלית ונותרה לאוחז ביד זו בשניה ולטלה בתנועות ראש. לאחר מכן הגיעו כלו לשניהם פחד, כשהבן נעצם תחושתו עד כדי חשש לעצמו ותחושת חולשה. אז, באמצעות ידו הימנית, הוציא סכין אותה נשא בונרטיק על מתנו הימנית, נעץ אותה באוזן החזה המשמאלי של הכלבה והרפה מן הסכין, שנותרה בגוף הכלבה. הכלבה המשיכה להתקרב לנאם ולנהום משך מספר שניות, עד שהתמוטטה. דקירה זו גרמה למות הכלבה.

המישור המשפטי - סיג ההגנה העצמית

27. סיג זה עוגן בסעיף 34 לחוק העונשין, ולפיו:

"לא יש אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כ דין שנש��פה ממנו"
עמוד 8

סכנה מוחשית של פגעה בחיים, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".
בהתה סיג לאחריות פלילתית, די בקיומו של ספק סביר להתקיימותה של ההגנה העצמית כדי להוביל לזכותו של הנאשם (סעיף 34 כב(ב) לחוק העונשין).

28. בוחנת המקירה בו עוסקת הכרעת דין זו מעלה, כי הוא עונה לתנאיו של הסיג האמור, כפי שעצבו בחוק ובהלכה הפסוקה. ראו ע"פ 6056/13 **шибלי נ' מדינת ישראל**, פס' 22 (21.9.15); ע"פ 5266/05 **זלנצקי נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (22.2.07).

ברגע בו החליט הנאשם להשתמש בסכינו ולנעוץ אותו בכלבה, ניצב הנאשם בפני סכנה מוחשית לפגעה בגופו. לא מדובר בסכנה ערטילאית או רחוכה ואף לא בסכנה מסתברת, אלא בסיכון שמיומו החל בפועל. שהרי הנאשם ננשר, מספר פעמים, בידי הכלבה במהלך התקיפה לפניו רגע הדקירה, ידיו זבו גם מן הנשיכות והוא אף הופל לקרקע על ידה. דבר, כפי שתואר לעיל, בכלבה גדולה מבחינה פיזית ובעל חזות מיימת, שהוחזקה לצרכי שמירה ואשר ניצבה ברגע האמור מעל הנאשם השוכב על הקrkע, כשפייה אוחז בידו השמאלית של הנאשם ומטלטל אותה. הנאשם אף תיאר כי חש שכוחותיו תשׁו וחושש שיתעלף, דבר שהוא מותירו חסר הגנה לנוכח מתקפת הכלבה. כל אלה עונים לתנאי "הסכנה המוחשית".

עוד ברוי כי מדובר בתנונות מ"תקיפה שלא כדין". יסוד זה מגלם שני עקרונות: האחד מבקש לוודא כי מדובר במעשה התגוננות מפני תוקף ולא במעשה שאופיו התקפי, והשני כי התקוף לא יפעל בנסיבות המותרת על פי דין (עניין **זלנצקי**, שם). במקרה בו אנו עוסקים בשוטטה הכלבה ללא משגיח, רצואה או זם. לאמן הנמנע לציין כי הדבר נגד את הוראות חוק עזר לירושלים (פיקוח על כלבים וחתולים), תש"ח-1978 הדורש בסעיף 9 לחוק מבעל כלב למנוע מכלבו גישה חופשית לרשות הרבים ולמעבר המשמש עוברי אורח, ולאחר מכן לצאת מביתו רק עם רצואה וזם. זאת, כמובן, כדי למנוע מבעל החיים לפגוע בעוברי אורח. במקרה דנן, נגשה הכלבה לנאים ולכלבותיו שטיילו במקום, ותקפה. תגובת הנאשם הייתה בגדיר מגננה.

מאותן סיבות, ובשים לב לכך שמדובר בשbill הפתוח למעבר עוברי אורח וכי הנאשם לא צפה או יכול היה לצפות מראש שהכלבה תשוטט במקום ללא מפריע ותתקוף אותו, אין לומר כי גרם לתקיפה בהתנהגות פסולה.

29. שלושת התנאים הנוספים של סיג ההגנה העצמית כרכום זה בזה. לפיהם, נדרש כי מעשה התגוננות יבוצע רק מרגע שהוא דרוש באופן מיידי להדיפת התקיפה; יהיה נחוץ הן מבחינה איקוית, העוסקת בקיומן של דרכי פעולה אלטרנטיביות, והן מבחינה כמותית הבוחנת האם היא אפשרות הטוען לסיג לגונן על עצמו באופן שפגיעתו בתקוף הייתה פחותה; ויבטא תגובה פרופורציונלית לרעה אותה ביקש המתגונן למונע. עם זאת, כך נפסק, "יסוד הפרופרציה אינו מחיב شكיפות, ויתכן נסיבות שבhan הפגיעה בתקוף במסגרת התגוננות תהיה חמורה מן הסיכון שפגיעה זו נועדה למונע, ולא ישילל תנאי הפרופרציה. הדבר נובע מן ההבדל שבין האינטנס הלגיטימי של המותקף להגנה מפני התקפה אל מול האינטנס הבלתי לגיטימי של התקוף שבמחייב פגעה בו מוגשת ההגנה העצמית [...] ומהפגיעה הפוטנציאלית באוטונומיה של המותקף ובסדר החברתי" (עניין **זלנצקי**, שם).

תגובתו של הנאשם עומדת בדרישות אלה. הוא מצא עצמו נתון, במקום חשוב בו שהיה בלבד עם כלבותיו, למתקפה מצדה של הכלבה בלתי מרוסנת. גם שפג מסpter נשיכות מצדה לא מיהר להגיב בכוח כלפי, אלא ניסה להפסיק את העימות במספר דרכים אחרות. בראשית האירוע קרא לעבר הכלבה להתרחק ונסוג בעצמו, אך הכלבה התקרבה אליו כשהיא נוהמת והחללה בתקיפה. במשמעותם ממשיים מן האירוע המשיך הנאשם

בניסיונות לסתת מפני הכלבה, כשהוא זו אחורה ולצדדים. במקביל ולאורך האירוע כלו קרא לעזרה, לא הועל. כל עוד עמד על רגלו, ומרות שנסחר, לא פגע בכלבה והתמקדש במאץ דפנסיבי למנוע פגיעה בו ובכלבותיו. גם לאחר שנפל בפעם הראשונה, לא הגיע בתקיפה של הכלבה. רק בשלב מתקדם של האירוע, שנפל בשנית אל הקרקע, במצב בו ידו אחזה בפייה של הכלבה והוא חש שכוחותיו אוזלים, הגיע בדקירתה הכלבה. תגובה זו הגעה כמוצא אחרון, מבלי שעדמו לנאים דרכם אחריות להפסיק את תקיפתו בידי הכלבה. עוד לא דבר בפרק של אלימות חוזרת מצדו של הנאשם אלא בדקירה אחת, תוך שה הנאשם עזב את הסכין והותירה בגוף הכלבה.

ה גם שהמעשה גרם למותה המציג של הכלבה, אין סבור כי יש בו לחרוג מתנאי הנחיצות הכתומית והפרופורצייה, שכן אם מציגים דרישת שקלות מוחלטת אלא רצון להגביל את תחולת הסיג להתגנות באמצאות הפעלת כוח שאינם חריג מגדרי הסביר והכרחי בנסיבות העניין. סבורני כי בנסיבות הנדון, לאחר שנחרש שוב ושוב, ניסה בדרכים שונות לגונן על עצמו ועל כלבותיו ללא הצלחה, קרא לעזרה ולא נענה, ומצא עצמו מול כלבה הגוררת מעליו, אוחזת בידו ומנסה להוסיף ולפגוע בו, תגובהו של הנאשם הייתה בגדיר "רע הכרחי" לצורך מניעת פגעה נוספת וניכרת בגופו.

30. משבוססו תנאי הסיג הנדון, הרי שיש לזכות את הנאשם מן העבירה.

חלק שני: עבירות האיומים והחזקת הסיכון

Hebbitot ha-ayomim

31. אין סבור כי האישום בעבירה זו הוכח בדרגת ההוכחה הנדרשת בפליליים. הנאשם הכחיש כי איים על מי מן המתлонנים (פ/60 ש' 30; והודיעו ת/2). לצד הרושם האמין שהותירה עליו עדותו, התרשםותי כי לא מדובר באדם השש לעימות, והעדרה של סיבה מוכחת לכך שיבקש לאיים או לפגוע בבני משפחת סקרה, נתמכת הכחשתו גם בעדותו המהימנה של אורי.

32. אורי ציין כי שהוא עם הנאשם ברציפות מהרגע שה הנאשם דפק על דלת ביתו ובקש לקרוא למשטרה, לאורך המתנה למשטרה ועד להגעת השוטרים (פ/26 ש' 28). אורי לא תיאר את הנאשם בדקות אלה כמו שהתנהג בצורה אלימה או מאימת, אלא סיפר כי הנאשם חזר וצין בפניו שהמית את הכלבה בלית ברירה. אורי והוריו, כמתואר לעיל, תיארו אדם חיור ורועד. עוד ציין אורי כי "לא שמעתי חולפי דברים בין הנאשם לבין משפחת סקרה. יונתן צעק לא היה לי ברירה לא היה לי ברירה". אורי גם העיד ששמע את מר סקרה צעק לילדיו שלא יפתחו את השער כי "יש לו סיכון" הגם שלא זכר אם ראה את הנאשם מחזק סיכון בפועל, ושבני משפחת סקרה "לא פתחו את השער" עד להגעת המשטרה (פ/24). גם בחקירה הנגידית חזר ואמר כי הנאשם "רק צעק שלא היה לו ברירה" (פ/26 ש' 30).

33. די בכך לחייב ספק סביר בנוגע לעבירת האיומים, ולמעלה מכך. אני עיר לדברי עדי התביעה עליהם מסתמן הנאשם, אך סבור שמדובר בנסיבות מזקקות פחות מала שעלייה עמדתי לעיל. אלה העדים:

34. יששכר שושן העיד שה הנאשם חזק בסיכון, אך לא התחייב לכך "היתה ביד נרהה לי כמו שאני זוכר" (פ/8 ש' 16). הוא אף לא ידע לומר מה צעק הנאשם הגם שאישר שמסר במשטרה שהintendent צעק "שהוא ירצה אותנו" (שם, ש' 11). הוא טען גם כי יחד עם הבנים ממשפחה סקרה יצא מן החצר של משפחת סקרה לעבר הנאשם. הוא והבנים הגיעו למעלת השביל שאר את הנאשם אוחז בסיכון (פ/10 ש' 10). כשנשאל האם הוא זכר האם גב' סקרה יצאה גם כן, השיב בשלילה (פ/11 ש' 17).

35. גל סקרה, אחד הבנים, מסר כי במקום נחכו ישכר, בן נוסף בשם אושר והוא, ובהמשך הctrפו הוריו. גל טען שראה את הנאשם מטווח קצר כשהוא ניצב סמוך לשער בית משפט סקרה ומחזק סcin. גל לא סיפר בעדותו כי הנאשם צעק דבר מה או איים (פ/12-15).

36. אביו של גל, דוד סקרה, סיפר שהctrוף להתרחשויות מבלי שראה שה הנאשם מחזק או מנופף בסcin (פ/20 ש' 14). דוד לא ציין ששמע איום מצד הנאשם. כל שסיפר הוא כי שכן טלפון אליו ומסר לו "תיזהרו הוא עם סcin" ולכן זההיר את ידיו "אמרתי להם לא לצאת מהשער". בדומה לישכר טען דוד שה הנאשם היה "למעלה בסוף העליה" ולא בזמן לשער כפי שטען גל (פ/16). עם זאת ובניגוד לישכר טען כי בני המשפחה לא יצאו מן השער "אנחנו עמדנו בתוך הגדר, היה חשש מצרים, הוא עמד למעלה, אני לא יודע אם הוא צעק ומה הוא אמר" (פ/19). תיאורים אלה, בדגש על המרחק מן הנאשם והחוchar, מוסיפים ומחלישים את האפשרות להסתמך על גרסאות העדים שטענו כי ראו את הנאשם מחזק בסcin או שמעו אותו מאים עליהם.

37. גם עדותה של גב' נורית סקרה, רעייתו של דוד, שונה בפרטם מהותיים מדיעות קודמיה. בכלל זה טענה כי היא וילדייה נשארו בתוך שטח החצר שלהם, ורק לאחר שהה斗志ם עזב "והלך למעלה... הטרחק מאיתנו" יצאו החוצה משער הבית וראו את הכלבה מתה. אז צעקה על הנאשם "שהוא חולה נפש וכי אדם בריא לא יכול לעשות דבר זהה" והנ禀ם הגיב בכך ש"הניף את הסcin וצעק שהוא יחרוג אותנו" (פ/28). גב' סקרה טענה שהה斗志ם היה בלבד, בניגוד לעדותו של אורי. עוד טענה שכשאימה בידי הנאשם, אשר ניצב על השביל ליד גופת הכלבה, היו לידיה בני משפחתה "הינו כולנו" (פ/29). זאת בניגוד לעדויות בעלה דוד ובנה גל שסיפרו כאמור כי בני המשפחה נותרו בתוך חצר הבית ולא סיפרו על האים הנטען.

התרשמתה כי עדותה של גב' סקרה לא הייתה מדוקיקת, ואופיינה במידה של העצמה. יתרון כי מדובר בתוצאה של החוויה הקשה שעברה למרים הכלבה ההרוגה. כך, למשל, טענה כי הנאשם היה בפני הנוכחים לרבות באזני בנייה כי הוא אשר שחרר את הכלבה מן הרצעה שקשרה אותה וatzת "כי הוא פחד שהיה תפגע לו בכלבים" (פ/29 ש' 4-5, ושוב בפ/30 ש' 30). להתוודות מעין זו אין זכר באף אחת מהעדויות האחרות. ניתן אף לתהות לגבי ההגון שבתוכן הדברים - ומדובר, אם חשש הנאשם מהכלבה, החלטת לשחררה? דוגמה אחרת היא טענתה של גב' סקרה לפיה השוטרים הגיעו "כשהסcin באוויר", וכי הנאשם סירב תחילית לזרוק את הסcin. תיאורים אלה סותרים את תיאוריו של השוטר עוז, שמסר על שתויף פעולה מלא של הנאשם וכי הסcin הייתה בונרטיק על מנתינו (ת/4). אצין כי עדים נוספים לרבות הנאשם תיארו את הסcin באותו מקום זה, למתחמי הנאשם, לאורך המתנה להגעת המשטרה (ראו עדות אתי ליסטוקין בפ/22; ועדות דוד ליסטוקין בפ/34 שצין כי לא ראה שהה斗志ם עשה משהו עם הסcin גם שהמתין עמו לבוא המשטרה). על רקע זה אני מתקשה להיסמך על אמריתה של העודה, לפיה הנאשם איים "אני אהרוג אתכם עם הסcin מגואלת בדם ומנוופף" - תמונה, שספק כי הייתה נשכח בידי יתר הנוכחים (פ/29).

38. לבסוף אצין שגם עדותו של דוד ליסטוקין שוללת את תרחיש האיוםים המילוליים. דוד סיפר אמן בוגע לנ禀ם כי "היה קצת עימות בין השכנים, הוא כעס שהם עליו שהוא רג את הכלב ולא דואגים לו, אכפת לכם מהכלב ולא ממנני" אך לא הזכיר איוםים מילוליים או הנפה של סcin (פ/33).

39. על רקע כל אלה אני קובע, כי לא הוכח שהה斗志ם איים, בסcin או בקריאה, על בני משפחת סקרה.

40. נוכח מסקנותי עד כה, אני סבור כי יש צורך להרחב בධון בטענות ההגנה אודות מחדלי חקירה ומחדלים בניהול התקיק (סיכון ההגנה, פ/67-66). לעומת זאת אצין כי בוחנתי את הטענות ואני סבור כי אירענו

מחדלים בעלי עצמה שיש בהם להשליך על קביעותי.

ביברת החזקת הסכין

41. אין מחלוקת כי הנאשם נשא באירוע הנדון סכין, מחוץ לתחומי ביתו.

42. הנאשם טען שרכש את הסכין והסתובב כשהוא מצוי בה, לצרכי הגנה עצמית. בכלל זה סיפר כי החיליט לרכוש את הסכין לאחר מקרה בו הקיפו אותו אנשים בטילת ואימנו "אני חשב שהם היו מהכפר הסמוך, אני פחדתי והייתי אומר תוך שבוע, שבועיים, אני חשבתי לעצמי אם אני באמצע שום מקום ואין שם אף אחד". עוד אישר בחיקירתו הנגדית כי הסתובב עם סכין משומם שראה נרקומנים בפארק וככלבים מסתובבים "זה היה צירוף של סיבות שאני הרגשתי פגיע" (פ/58).

43. הנאשם רכש אפוא את הסכין, ונשא אותה, כדי שיוכל להשתמש בה במקרה של עימות עם אנשים או כלבים. איןי מקבל כי מדובר ב"מטרה כשרה" (סעיף 186(א) לחוק העונשין). בפסקה נקבע כי החזקת סכין לצורך שימוש בה לצרכי הגנה בהtagלע סכוך או איום אינה בבחינת "מטרה כשרה" (ע"פ 7969/04 מדינת ישראל נ' דינצ'יק, פס' 10 (פורסם באתר הרשות השופטת, 6.9.06)). אחרת, תסתר מטרת האיסור הפלילי על החזקת סכין שענינה בהקטנת הפוטנציאלי לפגיאות קשות ואף קטלניות במקרים עימות.

44. הדברים אמרים שבעתיים נכון סוג הסכין גודלה ומשוננת, ועלת "עוד התקפי" ברור (סכין שלעיתים מכונה סכין "קומנדו", כנראה בתמונות שהוגשו בדיון "צלומי הסכין" וכן כת/9). החזקת סכין שזכה מגבירה את הפוטנציאלי האמור לפגיעה בגוף ובנפש, ומרחיקה את האפשרות לקבוע כי הatziyot בה ונשיאה הדבר בשגרה היא ל"מטרה כשרה".

45. עוד איןי מקבל כי יש לבחון את מטרת החזקה של הסכין בהתיחס לשימוש שנעשה בה בפועל במקרה הנדון, להמתת הכלבה שסיכנה את הנאשם. הנאשם לא ידע מראש שיתוקף בידי הכלבה, וממילא שלא הצדיד בסכין נכון צפי קונגראטי לכך שבאירוע הנדון עומד בסכנה. הוא נהג לשאת את הסכין עמו, במקרה שיידרש להשתמש בה. הדבר אינו עומד, כאמור, בדרישות הדיון לעניין "מטרה כשרה".

46. לבסוף, בנוגע לעתירת הגנה להימנע מהרשעה בעבירה הנדון, איןי סבור כי יש בפני נתונים שיצדיקו חריגה מהכלל לפיו אדם יורשע בעבירה שביב. לא הוכחה פגיעה יהודית או חריגה בנאים, כתוצאה מן הרשעה. لكن, אני דוחה את העתירה במישור זה.

סוף דבר

47. הנאשם מורשע בעבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

48. הנאשם מזוכה מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

49. טיעונים לעונש יושמו ביום 2.5.16 שעה 14:30

50. בהסכםם, ניתנת הכרעת הדיון ללא דיון במעמד הצדדים. המזכירות תשלוח אליהם את ההכרעה.

ניתנה היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, בהעדר הצדדים

